

28. May. 1844

FAKTA

Dato:

28. May. 1844

Sidetal:

Dagbog B, side 107-108

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 223-

224

TRANSSKRIFTION

28 May

Jeg har idag sidste Gang besøgt Udstillingen. Næsten intet Maleri har iaar interesseret mig i den Grad som La Bouaires:¹ pontinske Sumpe. Det er i højste Grad simpelt, deiligt tegnet og har gjør et stort og mægtigt Indtryk. Lysvirkningen, som er saa vanskelig at bringe ind i et fladt Landskab uden store Gjenstande, der kunne danne Modsætninger, er her fortræffelig i mine Øine. Den sidste Sølvstriben i den fjerne Horizont, Linierne i Kysten, de forsvindende af Blæsten forpidskede Buske •108• er givet med megen Fiinhed. Bøflerne ere smukt grupperede og rask maledede. Planterne i den nærmeste Forgrund og et Par temmelig brede Sandpartier har stødt mit Øie noget; men jeg kom dog altid tilbage til dette Billed, der, saa at sige, med rene, tydelige Ord udtalte mine dunkle Anelser, mine stille Ønsker. Ja, saaledes var det, jeg ønskede at male Danmark, som han her har fremstillet de sørgelige Moser. Men hvor kan det være, at jeg hænger ved denne Alvor i Situationen og forbigaaer de glimrende Udsigter. Jeg føler det ikke som sørgeligt, men trækkes altid mod den Storhed og Ro, som findes i Naturen paa øde Steder. Det er som Menneskene fordærvede Naturen for mig som Maler; men jeg hader ogsaa den Følelse for Naturen, der kun yttre sig for saavidt som Egnen er malerisk; det er [overstreget: en] ikke Naturen, men kun mit eget Maleri, jeg da elsker. Det er ellers underligt at see, [overstreget: at] hvor de Malere, der kjærligt indlade sig paa Gjengivelsen af Naturen i dens Storhed og Majestæt, i dens stille, yndige Liv vælge simple Partier, hvorimod de middelmaadige bestandig vælge glimrende Udsigter, som de mindst ere istand til at udføre. – Jeg har igaar og i forgaars (begge Pintsedagene) gjort en Tour til Hornbek med Bauditzerne² og Jørgensen (Krebses Svoger.)³ –

---

¹ Antagelig den franske maler Antoine Xavier Gabriel de Gazeau Labouère (1801-1881).

² Antagelig Lundbyes ven Peter Bauditz (1817-1864) og hans forældre oberst, senere generalmajor Carl Gustav Herinrich Bauditz (1780-1849) og Sophie Dorothea Frederikke Bauditz, f. Jahn (1785-1848).

³ Frits Henrik Jørgensen (1812-1884), jurist, senere borgmester i Sorø og gift med Henriette Jørgensen, f. Krebs (1812-1901), der var søster til Lundbyes ven, stiftsfysikus Frederik Krebs (1814-1881).

187.
vilde det gaa os, om man i Hollandet vilde som me
os efter Lagers af anden og tredie Gang. Men jammerligt
er det ikke at see de af Lehmann og Friedländer, ^{Paris,}
hjemsendte Læger. Men Gud! meget et Land som
Italien ikke mere hos dem, end at fremkalde Nænge-
billeder af Krieklers Jomre og tykke, det er dog tænkeligt!
eller, er det Glimt af nogen mig, kære Strøben
hos dem, vakt ved Sigtet af det deilige Land med
Kunstens herligste Mindre? Jy kan ikke see det.
Lad os derfor være talerante og vel overveie, inden
vi brønde Staven over en hel Skole, der dog i Tybisk
Land har spillet en Rolle. Til sigende og d. d. s.
hvad have de vi meget ved vor Strøben? san-
delig kan det her hjemme og mindre udenlands,
hvor vel nogle nogen dansk Kunstner kjendes ved
Navn, uden Thorvaldsen. —

28 Maj.

Jy har idag sidst Gang krigt Medstillingen. Næsten intet
Maleri har saa interessert mig i den Grad som
La Bonaires: pastinske Linger. Det er i højeste Grad
simpelt, deiligt tegnet og har gjort et stort og magtigt
Indtryk. Hverkeningen, som er saa ganske et bringe
ind i et fladt Land skal uden store Gjenstande, der kunne
denne Medstetningen, er her fortreffelig i mine Gine.
Den sidste Salstriben i den fjernste Hvergen, hvide i
Kjæsten, de forsvindende af Blæsten forspidkede Børste

108.
 er giødt med megen Finhed. Bøflerne ere smukt
 grupperede og rask malede. Planterne i den nærmeste
 Forgrund og et Par temmelig bred. Landpartier nær
 stød mit Øie meget; men jeg kom dog altid tilbage
 til dette Billede, der, saa at sige, med rene, tydelige Ord
 indtalte mine tænkle Anseer, mine stille Ønsker.
 Jeg maadede selv det, jeg ønskede at male Danmark, som
 han her har fremstillet de sørgelige Møder. Men
 hvor kan det være, at jeg hænger ved denne Alvor; sit
 tioneer og forbigæere de glimrende Udsigter. Jeg
 føler det ikke som sørgeligt, men trækkes altid med
 den Størhed og No, som findes i Naturen paa de Høje.
 Det er som Menneskene forseruede Naturen for mig
 som Maler; men jeg havde ogsaa sin Fælde for
 Naturen, der kun yttre sig for saa lidt som Egen
 er malerisk; det er en ikke Naturen, men kun mit
 eget Maleri, jeg da elsker. Det er ellers indledigt
 at see, at hvor de Malere, der tydeligt indtale
 sig paa Jævnheden af Naturen i dens Størhed og
 Mægtighed, i dens stille, yndige Liv vælge simple
 Partier, hvorimod de middelmædige bestandig
 vælge glimrende Udsigter, som de mindst ere istand
 til at indføre. — Jeg har ogsaa i forgaars (høje
 Pinte. Sagen) gjort en Tur til Herredet med Baudouin
 og Jørgensen (Krebs Sagen). —